

ΑΓΓΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Τοῦ ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ ΦΟΡΔΕΪ*

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΒΙΟΛΟΓΟΥ

Δυό δλόκληρα μεσάνυχτα περιπλανιόταν μέσα στο άπέραντο δάσος τοῦ Χο-Κόγκ ὁ ὑπολοχαγός Γουίλιαμς κ' εἶχε ἀπελπίσει, γιατί δέν θά μπορούσε νά ξανάβρῃ πιά τοὺς συντρόφους του.

Τά λίγα τρόφιμα πού εἶχε στοῦ δισκίου του εἶχαν τελειώσει καί ἡ πείνα εἶχε ἀρχίσει νά τόν βασανίσει. Ἐξαφνα εἶδε μπροστά του ἕνα μονοπάτι καί μιά κραυγή χαράς τοῦ ξέφυγε κ' ἐτάχυνε τό βήμα του. Περιλάτρησε μισή ὥρα ἀκομή καί βροθήκε, ἀξαφνα μπροστά σ' ἕνα μικρό ξύλινο σπιτάκι. Ἐκτύπησε δυνατά τήν πόρτα καί ἀμέσως ἀκούστηκε ἀπό μέσα μιά τρομαγμένη γυναικεία φωνή πού ρωτοῦσε σέ ἀγγλική προφορά :

— Ποιός χτυπά ;

Ἐκεῖ ὁ Γουίλιαμς, συγχινημένος πού ἀκούσε μέσα σ' αὐτή τήν ἄγρια ἐρημιά τή μητρική του γλώσσα ἀπάντησε μέ παρακλητική φωνή.

— Σᾶς παρακαλῶ, ἀνοίξτε. Εἶμαι ἀξιωματικός τοῦ Ἀγγλικοῦ Στρατοῦ καί ἔχασα τό δρόμο μου. Ζητῶ ἄσυλον.

Ἡ πόρτα ἀνοίξε καί φάνηκε μιά ὄμορφη νέα γυναίκα μέ ξανθὰ μαλλιά. Τό ὄφρος της εἶδεινε κατάλληλη, στή θέα ὁμοῦ τοῦ νεαροῦ ὑπολοχαγοῦ χαμογέλασε εὐγενικά καί τοῦ εἶπε :

— Περάστε μέσα, Κύριε. Ὁ ἀντρας μου δπου νᾶναι θάρρη καί θά σᾶς ὀδηγήσῃ νά βροῖτε τό δρόμο σας. Ἐρεῖ σπιθαμῇ πρὸς σπιθαμῇ τό μέρος.

Ἐκεῖ ὁ Γουίλιαμς, σαστισμένος ἀπό τήν ἀνέλπιστα αὐτή εὐτυχία, προχώρησε μέσα. Ἀμα συνήλθε, διηγήθηκε στήν Κυρία τήν περιπέτειά του καί στοῦ πρόσωπὸ του ἦταν ζωγραφισμένη ἡ ἀπορία γιά τή διαμονή τῶν συμπατριωτῶν του σ' αὐτό τό μέρος.

Ἡ νέα Κυρία τὸ ἀντελήφθη ἀμέσως καί χωρίς νά περιμένῃ σχετικῇ ἐρώτησῃ, τοῦ εἶπε :

— Ὁ ἀντρας μου εἶνε ὁ Δόκτωρ Μόρνεϋ.

— Ὁ Δόκτωρ Μόρνεϋ ; Ὁ διστήριος μικροβιολόγος ;

— Μάλιστα. Ἐχεῖ ἔλθει ἔδω γιά τήν παρασκευῇ ἑνὸς ὄρρου ἀπὸ τό δηλητηριώδη ὀρισμένον φειδιῶν τοῦ τόπου. Εἶμαστε τώρα δυό χρόνια.

— Δυό χρόνια ;

— Ναι ! Δυό χρόνια ! Μόλις εἶχαμε παντρευτῇ καί ἀποφάσισε νά κάνουμε αὐτό τό ταξίδι.

— Μᾶς πῶς περνᾶτε ἐσεῖς ἔδω πέρα ; Φαντάζομαι ὅτι θά πλήττετε σ' αὐτή τήν ἐρημιά.

— Ἐνας στεναγμὸς ξέφυγε ἀπὸ τό στήθος της Κυρίας Μόρνεϋ. Ὁ Γουίλιαμς κατάλαβε καί της εἶπε μ' εὐγένεια.

— Νά μέ συγχωρήτε πολύ. Ἦταν ἴσως ἀδιάκριτῇ ἡ ἐρώτησίς μου.

— Ὅχι ! Ἀφήστε μέ νά σᾶς πῶ τά βάσανά μου. Μοῦ φαίνεται πῶς αὐτό θά μέ ἀνακουφίσῃ κάπως. Ἐχοῦ δυό χρόνια νά μιλήσω μέ κανένα. Ὁ ἀντρας μου ὅλη μέρα γυρίζει μέσα στοῦ δάσος κ' ἐγὼ κάθομαι ἔδω κλεισμένη καί λιώνω ἀπὸ πλῆξη. Τό βράδυ πού θάρρη μόλις ἀλλάζουμε δυό λόγια ψυχρά καί τυπικά. Μ' ἀγαπάει ἐν τούτοις. Τό αἰσθάνομαι. Ἀλλά τήν ἐπιστήμη του τήν ἀγαπάει περισσότερο. Διαφορετικά δέν θά μέ εἶχε τῶσον καιρὸ νά σιγοπεθαίνω σέ αὐτό τό μέρος.

— Ὅσο μιλοῦσε τόσο μεγάλωνε ἡ συγχίνησή της. Τά μάτια της εἶχαν πλημμυρήσει δάκρυα.

***

Ἐτσι ἐκάθησαν μίαν δλόκληρη ὥρα κ' ἐκούβεντιασαν. Ἡ μάλλον ἢ κ. Μόρνεϋ μιλοῦσε κ' ἔλεγε τόν πόνο της καί ὁ Γουίλιαμς τήν ἀκούε καί τήν κутτοῖσε μέ ἀπέραντη συμπάθεια. Εἶχαν γίνει πιά δυό καλοὶ φίλοι ὅταν γύρισε ὁ Μόρνεϋ. Μέ μεγάλη του ἐκπλήξη ἀντίκρουσε τόν Γουίλιαμς, ὁ ὁποῖος ἔσπευσε νά συστηθῇ καί νά ἐξηγήσῃ τήν παρουσία του στοῦ σπιτί.

— Τὸν παρεκάλεσε ἔπειτα νά τοῦ δείξῃ τόν δρόμο.

— Τώρα εἶνε πολύ ἀργά, εἶπε ὁ Μόρνεϋ μ' εὐγένεια. Μένετε ἀπογε καί αὔριο ξεκινοῦμε μαζί. Εἶνε ὀκτώ ὥρες μὲσ' ἀπὸ τό δάσος ὅς πού νά βροῦμε τό μεγάλο δρόμο πού θά σᾶς ὀδηγήσῃ στοῦ Φιλ-τόγκ πού θέλετε νά πάτε.

Καί γυρίζοντας στή γυναίκα του :

— Ἐντιθ, ρώτησε, δέν ἔχεις ἀντίρρηση, ἔ ;

— Ὅχι βέβαια ἀπάντησε πρόθυμα ἡ Ἐντιθ. Ὁ κ. Γουίλιαμς μπορεῖ νά μείνῃ ὅσες μέρες θέλει νά ξεκουρασθῇ.

Ἐκεῖ ὁ Γουίλιαμς μόλις κατάρθωσε νά ψελλίσῃ τυπικὰ εὐχαριστίες.

— Μά θά ἦταν κατάχρησις της καλοσύνης σας.

— Τί λέτε, φίλε μου, ἔκανε ὁ Μόρνεϋ. Γιά μᾶς θά ἦταν μεγάλη χαρὰ νᾶχομε τή συντροφιά σας. Σ' αὐτή τήν ἐρημιά πού ζοῦμε διψοῦμε γιά συντροφιά. Δέν εἶνε ἔτσι, Ἐντιθ ;

Ἡ Ἐντιθ ἐκούνησε τό κεφάλι της κ' ἀναστένανε.

— Τότε μένω ὅς πού νά μέ διώξετε, ἐγέλασε ὁ Γουίλιαμς.

— Ἀληθῆ γιά πάντα, εἶπε εὐθῶς ὁ Μόρνεϋ.

***

Τό ἄλλο πρωὶ ὁ Γουίλιαμς ξύπνησε ἀργά. Ὁ Μόρνεϋ εἶχε ἦδη φύγει γιά τήν συνηθισμένη ἐκδρομῇ του μέσα στοῦ δάσος. Ἡ Ἐντιθ

περίμενε νά σηκωθῇ ὁ ὑπολοχαγός καί μόλις τόν ἀκούσε νά πηγαίνορται στοῦ δωμάτιο του τοῦ ἐφῶναξε :

— Καλέ, τί ὑπναράς πού εἶστε ! Εἶνε μεσημέρι πιά. Ἐλάτε νά περατήσουμε λίγο.

Μετά ἕνα τέταρτο ὁ Γουίλιαμς καί ἡ Ἐντιθ ἦσαν μέσα στοῦ πυκνὸ τό δάσος. Περιπατοῦσαν κοντά - κοντά καί στά πῶ δύοβρατα μέρη ἔπιαναν τά χέρια τους. Σέ μιά τέτοια στιγμή χωρίς νά καταλάβουν πῶς, εὐρέθησαν ἀγκαλιασμένοι. Τά διωραμένα νεανικά τους σῶματα ἐμαγνητίστηκαν καί αὐθόρμητα, ἀπλᾶ, φυσικά, ἐφιλήθη-καν παράφορα.

***

Ὅταν τὸ μεσημέρι ἐγύρισε γιά τό πρόγευμα ὁ Μόρνεϋ ἀμέσως ὑπαπεθύηκε τή στάσι καί τῶν δυό νέων ἀπέναντί του. Φαίνόν-τουσαν ἔνοχοι. Ἐλεπε ἡ χθεσινῇ ἀπλότης, ἡ χθεσινῇ ἀφέλεια. Τά χαμηλωμένα μάτια της Ἐντιθ, ἡ πολὺ τυπικότης τοῦ Γουίλιαμς καί ὁ τρόπος πού ἀπέφυγε νά πευθῶν τόν λόγον στήν Ἐντιθ, δέν ἄρεσαν καθόλου. Δέν εἶπε ἐν τούτοις τίποτε. Τό βράδυ ἡ ὑπόφια τῶν ἐδυνάμων περισσότερο ἀπὸ μισοῦ ἐκφραστικά βλέμματα πού εἶδε ν' ἀνταλλάσσουν οἱ δυό ἐρωτευμένοι. Θέλησε ὁμοῦ νά βεβαιω-θῇ, νά δῇ μέ τά μάτια του. Τό ἄλλο μεσημέρι ὅταν γύρισε σπιτί κρατοῖσε μίαν ἀγκυλιά ἀγριολουλούδα πού εἶχαν ἕνα δυνατὸ καί παράξενο ὄσσμα. Τά τοποθέτησε μόνος, του στά δυό μεγάλα βάζα της τροπεζαρίας καί ἀφοῦ ἔβγαλαν ἔφυγε πάλι γιά τό δάσος. Μόλις ἔμειναν μόνοι οἱ δυό νέοι ἐκάθησαν σὺν χαμηλὸ ντιβάνι καί ἀφη-σαν τὸν ἔρωτά τους νά τοὺς μεθύσῃ μέσα στά χάδια καί στά φιλιὰ. Λίγο - λίγο μιά νάρχη τους παρέλκυσε καί ἔτσι ἀγκαλιασμένοι πῆσαν σέ βαρὺν ὕπνο. Τά λουλούδια πού εἶχε φέρει ὁ Μόρνεϋ εἶχαν τήν ιδιότητα ν' ἀποκοιμίζουν.

***

Ὅταν ὕστερα ἀπὸ δυό δλόκληρες ὥρες, πού εἶχε περάσει πιά ἡ ἐνέργεια τῶν ναρκωτικῶν λουλουδιῶν, ἀνοίξαν τά μάτια τους, ἀντίκρουσαν ἀπέναντί τους τὸ Μόρνεϋ, πού κατενίχονε νά καθαρίσῃ τή στήνιγγά του. Τρομαγμένοι καί ντροπισμένοι ἀπὸ τήν ἐρωτικῇ στάση τους κутτοῖσαν τόν Μόρνεϋ χωρίς νά μποροῦν ν' ἀρ-θρώσουν λέξει.

— Νά μέ συγχωρήτε πού σᾶς ἐνοχλῶ μέ τήν παρουσία, μου, εἶπε μέ προσποιητῇ ἀπάθεια ὁ Μόρνεϋ. Θά φύγω ἀμέσως.

Ἐκεῖ ὁ Γουίλιαμς καί ἡ Ἐντιθ ἐξακολουθοῦσαν νά τόν κутτοῖσαν ἀποσβολομένοι.

— Τά καιμένα τά φειδιά μου ! εἶπε πάλι ὁ Μόρνεϋ. Πῶς νά μὴν τ' ἀγαπᾶ ; Θά μπορούσα χωρίς αὐτά νά σᾶς περιποιηθῶ σήμερα ὅπως ἀξίζει.

Ἡ Ἐντιθ ἐγοῦρλωσε τά μάτια της καί ἀφη-σε ἕνα ἐσφωνητὸ ὄρσιον.

— Μην ταράζεσαι, γυναικούλα μου. Πρὸ ὀλίγων λεπτῶν ἔκανα καί στοὺς δυό σας ἀπὸ μίαν ἐνεση. Μέ τῇ διαφορᾷ ὅτι ἡ μία μόνον ἦταν δηλητηριώδης, καί φέρνει ἕνα εἶδος λύσσας μέ-κληρῇ ἐνεργῇ. Μιά ὑπερδιέγερση τῶν αἰσθητῶν, μίαν ἐπιθετικότητα πρὸς μετάδοσιν της ἀσθε-νείας ἀκριβῶς ὅπως ἡ λύσσα. Δυὸ-τρεις ὥρες μιά φοβερῇ ἀγωνία κ' ἔπειτα ὁ θάνατος. Ἐτσι κ' οἱ δυὸ θά πεθάνετε. Ἀλλά ὁ ἕνας θά θανατώσῃ τόν ἄλλον. Γιατί ἡ ἄλλη ἐνεση εἶχε καθαρὸ νεράκι.

— Καθαρὸ νεράκι, ξαναεἶπε καί ἀφησε ἕνα σαρκαστικὸ γέλοιο πού ἄλωσε ἕνα ῥιγος θανάτου στοῦ δωμάτιο, ἐνῶ συγχρόνως ἐβγήκε κλειδώνοντας πίσω του τήν πόρτα...

***

Ἐμειναν καθηλωμένοι στοῦ ντιβάνι, χωρίς νά μιλοῦν. Ἀρχισαν νά κутτίζονται μέ φόβο, μέ ἀγωνία. Καθένας ἀπὸ τοὺς δυὸ προσπαθοῖσε ν' ἀντιληφθῇ ἂν σ' αὐτὸν εἶχε γίνει ἡ καταραμένη ἐνεση καί περίμενε νά ἐκδηλωθῶν τὰ πρώτα συμπτώματα. Ἐμειναν σέ ἀπόσταση καί ὁ ἕνας ὀρέβλεπε τίς κινήσεις τοῦ ἄλλου. Μιά δλό-κληρη ὥρα πέρασε ἔτσι σ' αὐτῇ τῇ βουβῇ θανάσιμῇ ἀγαμῶνῃ, ὅταν στήν εὐαίσθητη καρδιά της Ἐντιθ ὑπερίσχυσε ὁ ἔρωτας ἀπὸ τό φόβο τοῦ θανάτου. Ἐπλησίασε τόν Γουίλιαμς καί τοῦ εἶπε :

— Ἀγαπημένε μου, ὅτι γίνῃ ἄς γίνῃ. Ἀς πεθάνουμε μαζί. Μέσα στήν ἀγκαλιά σου θάνε γλυκὸς ὁ θάνατος.

Ἐκεῖ ὁ Γουίλιαμς πού ὁ τρόμος τοῦ εἶχε παγώσει τήν καρδιά καθαρά σ' αὐτῇ τῇ διάθεσι της Ἐντιθ τὸ καταραμένη δηλητηρι-οπὸ ἀρχισε νά ἐνεργῇ. Στήν ἀρχῇ προσπάθησε ν' ἀποφύγῃ τὸ ἀγκυλισμὰ της, ἀλλά ἐκείνη παράφορα ἐκόλλησε τὰ χεῖλι της στοῦ στόμα του. Τὴν ἀπόθησε μέ ἀπελπίσια, ἀλλά ἡ Ἐντιθ ἐξακολου-θοῦσε νά σφιγγεται ἀπάνω του μέ ἐξαιρετικῇ θερμότητά πού ἐδου-νάμωνε ἀπὸ τήν ἀντίστασι τοῦ ἀγαπημένου της.

— Ὅχι, χρυσέ μου. Μὴ φεύγεις. Ἀγκυλισέ με καί σὺ. Ὁ Γουίλιαμς ἐβεβαιώθηκε. Δέν χωροῖσε ἀμφιβολία. Σ' αὐτὴν εἶχε

*Αρχισαν τὸν ἔρωτά τους νά τοὺς μεθύσῃ...

ΤΗΣ ΜΟΙΡΑΣ ΤΑ ΓΡΑΜΜΕΝΑ

Ο ΘΕΑΤΡΙΝΟΣ

Ο πατέρας κι' η μάνα άκουγαν προσεχτικά και με μεγάλο σεβασμό τις Μοίρες που είχαν μαζευτεί γύρω άπ' τή κούνια του νεογέννητου παιδιού τους :

— Παιδί, θά γίνης άμορφο και ξακουτό παλληκάρκι, έλεγε ή μά άπ' τις Μοίρες. Ο λαός θά σε χειροκροτεί κι' οι φίλοι σου θά σέβωνται τ' όνομα σου τρελλοί άπ' τόν ένθουσιασμό τους. Θά φορέσης χρυσό διάδημα στό κεφάλι σου, θ' άγαπηθής άπό έκάτο ήρωίδες, θά κάμης τόν κόσμο νά γελάη, νά κλαίη, νά τρέμη, ν' ανατριχιάζη. Οι ποιητές θά σχολιάζουν τά μαργαριτάρια τους μπρός στά πόδια σου και με τήν άθάνατη λύρα τους θά τραγουδήσουν τή δόξα σου. Τό φαριμάκι και τό μαχαίρι δέ θά μπορούν νά σε βλάψουν και τ' όνομά σου θά περνάη περήφανα πάνω άπό τά βουβά και τά πέλαγα.

Η μητέρα άκούοντας τά λόγια αυτά γονάτισε δακρυσμένη για νά εύχαριστήσει τήν καλή Μοίρα... Άλλά ξαφνικά ή πόρτα άνοιξε και ή μάνα ή Μοίρα της άθάνατης δόξας.

— Δέ μπορώ νά πάρω πίσω τά δώρα που του χάρισαν οι άλλες άδελφές μου, αλλά νά τί προφητεύω θέλοντας νά τις τιμωρήσω επειδή με λησμόνησαν : Τά χρυσά διαδήματα θάναί άπό στρατόχαρτο, θ' άγαπηθή, θά κλάψη, θά γελάση για νά διασκεδάση όσους θά τόν άκούουν. Κι' αυτοί άκόμα που θά χειροκροτούν δέ θά χουν για αυτόν καμιά εκτίμηση και θά του φέρονται όξω στό δρόμο όπως στους κοινούς πολίτες. Όταν τ' όνομά του θά φτάση δόξασμένο μεσουρανιάς, ό λαός που τόν ελάτρευε ως τότε σάν εΐδαλο, θά τόν γεροίσει και θά χαρίση τήν δόξα και τήν εκτίμησή του σ' άλλον. Η δάφνη θά μαραθίη για πάντα μαζί με τό στεφάνι του. Θά πεθάνη μία μέρα δυστυχισμένος, ξερμος, λησμονημένος και τίποτα δέ θ' άφήρη πίσω του, τίποτα...

— Τί θά γίνη λοιπόν τό παιδί μου ; ρώτησε μ' άγωνία και τρόμο ό πατέρας του.

— Θά γίνη θεατρίνος ! ειπεν ή Μοίρα και χάθηκε...

Σάρα Μπερνάρ

γίνει ή ένεσις.

— Μη μ' άγγίζης, φώναζε άγρια. Άλλά ή "Έντιθ μ' όλοένα μεγαλύτερο έρωτικό πάθος έκολλούσε άπάνω του.

Τότε ένστικτώ τή χέρια του Γουίλιαμς, στην άπεγνωσμένη άμυνα του κατά της θανατηφόρου αυτής περιτύξως, έσφιχτηκαν με δύναμη γύρω άπό τό λαμκό της "Έντιθ.

Τό πρόσωπό της άδριασε νά μελανιάση, τά μάτια της πετάχτηκαν έξω άπό τις κόγχες και ή έκφρασή της πήρε τόση τρομακτική άγριότητα που τά χέρια του Γουίλιαμς παρέλυσαν και άφήσαν νά σαρώσει ή βροχή πάνω στο ντιβάνι τό άρνηκό πιά σώμα της "Έντιθ.

Ο Γουίλιαμς έννοιωσε τό μυαλό του νά σαλεύη. Δέν μπορούσε νά πιστέψη πως όλα αυτά που συνέβησαν τόσο γοργά ήταν αλήθεια. "Όχι ! όχι ! " Ήταν ένα κακό όνειρο, ένας έφίλιπς. "Άρπαξε τά χέρια της φωνάζοντας με παραφορά :

— "Έντιθ ! "Έντιθ ! Άγαπημένη μου ! Μίλησέ μου.

Άλλά τά χέρια της "Έντιθ έπεσαν ξερά. "Ένα ρίγος τόν πάγωσε. "Έτρεξε σάν τρελλός στην πόρτα και με όλες τις δυνάμεις του προσπάθησε νά τήν άνοίξη. Του κάκου όμως ! Σάν μεθυσμένος, με βήματα τρικιλίζοντα έθύρισε κοντά στό πτώμα, έπεσε άπάνω του και άρχισε νά κλαίη με λυγμούς...

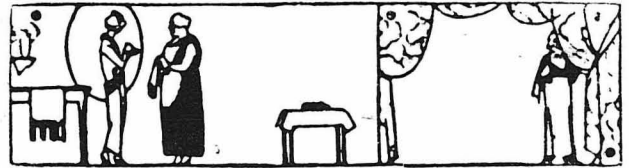
Σέ λίγο, χωρίς θόρυβο ή πόρτα μισάνοιξε και μ' ένα διαβολικό γέλιο, άκούστηκε νά λέη ό Μορνεύ.

— "Ώστε μου ύπολογαγέ έλ τίζω ή λίγες ώρες που έχεις άκόμα νά ζήσης νά περάσουν εύχάριστα με τή συντροφιά της γυναίκας μου ! Σέ σένα έχω κάνει τήν ένεσι ! Γελάστηκες όμως και τήν έλπιζες !

Η φωνή του ήταν όξεια και διαπεραστική σάν σφαιρίσμα φειδιού.

Ο Γουίλιαμς γύρισε τό κεφάλι και μόλις πρόλαβε νά δη τή σατανική μορφή του Μορνεύ μέσα άπ τή μισανοιγμένη πόρτα που άμέσως ξανακλείστηκε βαριά σάν ταφόπετρα.

K.

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

200.000.000... φελοί τήν ήμέρα

Η χρησιμοποίηση των φελών για τό βούλωμα των μπουκαλιών εινε πολύ παλιά, καθώς άπεδείχθη άπό τις άνασκαφές της Πομπηίας. Σήμερα εινε τόσο διαδεδομένη σ' όλο τόν κόσμο, ώστε υπολογίζεται ότι ή κατανάλωσις των φελών φθάνει τά διακόσια εκατομμύρια τήν ήμέρα. Στην Άγγλία μονάχα και στις άποικίες της χρησιμοποιούνται 40 εκατομμύρια φελοί τήν ήμέρα !

Σέ 20 εκατομμύρια άνέρχονται οι φελοί που χρησιμοποιούνται για τις μπουκαλιές της σαμπάνιας που καταναλώνονται ήμερησίως σ' όλο τόν κόσμο.

Ο φελός όμως δέν χρησιμεύει μόνο διά τό βούλωμα μπουκαλιών. Με φελοί γίνονται άκόμη και έργα τέχνης. Έτσι τελευταίως στό Παρίσι έγινε μία άριστουργηματική έκδοσις του <Δόν Κιχώτη> τυπωμένη με δύο χρώματα πάνω σ' λεπτότατα φύλλα φελού.

***

Τό σπίτι... των χήρων

Στη Φραγκφούρτη ιδρύθη έσχάτως τό <Σπίτι των χήρων>. Δέν πρόκειται βέβαια περί κανενός φιλανθρωπικού ιδρύματος για τους χήρους.

Τό <σπίτι> αυτό που εινε ένα πραγματικό παλάτι, ιδρύθη διά των χρημάτων ενός βαθυπλούτου τραπεζίτου και άποβλέπει στην προστασία και άνατροφή των μικρών που έχασαν τις μητέρες τους. Κάθε χήρος που έχει παιδιά μπορεί νά τό έμπιστευθή στους καλούς παιδαγωγούς του ιδρύματος, πληρώνων αναλόγως των πόρων του ή και δωρεάν έφ' όσον δέν έχει χρήματα. Τά μικρά αυτά βρίσκουν μέσα στό <Σπίτι των χήρων> όλη τή στοργή και τις φροντίδες που δέν θά μπορούσαν νά βρούν στό σπίτι τους και διδάσκονται, αναλόγως της κλίσεως που θά δείξουν, διάφορα επαγγέλματα.

***

Ο <Σύνδεσμος της σιωπής>

Μία έξυπνη και χαριτωμένη άμερικανιά, ή Μις Ίσακ Ράις, άνηθισμένη άπό τόν άνυπόφορο θόρυβο της σημερινής ζωής, έσκέφθηκε νά ιδρύση έναν σύνδεσμον Σιωπής. Και μέ... άμερικανική ταχύτητα άρχισε τελευταίως νά πραγματοποιή τήν σκέψιν της αυτή. Λαθίτοισα μεγάλην περιουσίαν προείκλιωσε πολλά μέλη στό σύνδεσμό της, τά όποια με φανατισμόν προπαγανδίζουν ύπερ της... σιωπής. Έτσι ένα πρωί, πρό μηνός οι Νεοπορμέξοι είδαν μ' έκπληξη τους τρία αεροπλάνα νά σχολιάζουν πάνω άπό τήν πόλι μικρά κόκκινα χαρτιά, επάνω στα όποια ήταν γραμμένο τό εξής :

<Σιωπή ! Σιωπή ! Μόνον τότε θά εύχξηση ό άνθρωπος, όταν πάψη νά κινή θόρυβο ! >

Όπως καταλαβαίνετε ή προκηρξυξές αυτές προήρχοντο άπό τόν Σύνδεσμον της Σιωπής.

Μεταξύ των πρώτων άρθρων του καταστατικού του Συνδέσμου αυτού περιλαμβάνεται και ή κατάργησις του... πίνου !... Άν κατώρθωνε ή Μις Ράις νά ιδρύση και στάς Άθήνας ένα παρόμοιο του Συνδέσμου της, θά τήν εύγνωμονούσαμε βαθύτατα.

***

Αινώδιο άντρέγγυνο

Στό Κρίσμουδ της Άγγλιας, ό κύριος Όσκαρ Σάγιαρ, ήλικίας 126 χρόνων και ή κυρία Φύλλις Σάγιαρς, τό γένος Πίλσον, ήλικίας 118 χρόνων έώρτησαν πρό μηνός έπιστήμως τήν έκατονοσηρίδα του γάμου των !... Μεταξύ των προσκεκλημένων παρίσταντο 712 άπόγονοί των !...

***

Μία ένδιαφέρουσα στατιστική

Στό Παρίσι υπάρχουν σήμερα 263.352

σκύλλοι, καταγεγραμμένοι και πληρώνοντες τόν φόρον των. Τό 1926 άπ' όλον αυτόν τόν αριθμόν των σκύλλων προσεβλήθησαν άπό λύσσα μόνον τριάντα. Τά τριάντα όμως αυτά λυσσασμένα σκυλλιά έδάγκωσαν 208 πρόσωπα, τά όποια και έθεραπεύθησαν ύποστάως τήν γνωστήν και όδυνηροτάτην άντιλυσοϊκήν θεραπείαν.

